

Josefina Llauradó

Un pinyol farcit de fada

Il·lustracions d'Armand

La casa anglesa de l'àvia

Sóc en Marc i faig atletisme, i tinc una àvia que es diu Carme. L'àvia Carme és il·lustradora, això vol dir que fa dibuixos de contes i els pinta. D'aquests dibuixos, ella tan aviat en diu *originals* com *il·lustracions*, però són dibuixos. El que passa és que l'àvia coneix moltes paraules. Quan li vaig preguntar quantes en sabia, em va dir que tot un cove. Un dia li vaig dir que jo també volia aprendre moltes paraules.

Llavors l'àvia va comprar un cove petit i el va posar en un racó de la galeria on dibuixa. Em va dir que, cada vegada que jo en sentís una de nova, l'escriuríem en un paperet i... Cap al cove! I que, quan el tingués ben ple, faríem festa grossa amb les joguines de les golfes.

Faig atletisme perquè m'agrada córrer, saltar tanques i guanyar medalles; l'any passat vaig guanyar una medalla d'or en una cursa. L'àvia Carme em va fer una fotografia quan era dalt del podi amb la medalla de campió penjada al coll. Ara la té damunt del bufet del menjador, i quan se la mira, somriu i fa cara de lluna contenta: en sap molt, de fer cares. L'àvia té una germana que es diu Mercè i que també sap fer cares, jo li dic *tieta*. La tieta Mercè fa ganxet i té una bola de vidre com les bruixes. L'àvia diu que no és de vidre, que és de quars. El quars és un mineral. La bola

la té tancada en una cambra xicarrona, tota pintada de color vermell, que hi ha al final de la galeria, i a mi no m'hi deixen entrar. A vegades, vénen senyores a veure la tieta perquè volen saber què hi ha dins de la bola. Llavors la tieta es vesteix amb una bata llarga de color de mandarina –l'àvia diu que no és una bata, que és un *quimono*–, es pentina amb els cabells deixats anar i es posa anells que duen pedres de colors. I els seus dits sembla que siguin varetes màgiques.

L'àvia i la tieta viuen en una casa anglesa que és molt vella: les portes fan nyic-nyec i les rajoles del terra ballen. La casa anglesa de l'àvia té un passadís molt llarg, amb tot de cambres sense finestres, però la del davant sí que té una finestra. Al final del passadís hi ha el menjador, que té una finestra ran del sostre, un rellotge de cucut que fa màgia i una

porta que amaga l'escala de fusta de pujar a les golfes. Després del menjador ve el cosidor, que és una sala on s'hi cus, i un pati amb terra i plantes que es diu *eixida*. L'àvia i la tieta van fer venir el paleta i, després del cosidor, li van fer fer la galeria on l'àvia fa els dibuixos, i el recambró petit on hi ha la bola de vidre de la tieta. Encara que la casa sigui anglesa, l'àvia i la tieta parlen en català.

Jo visc amb els pares en una casa de dues plantes que té moltes finestres i un jardí al voltant. Casa meva és nova i no té portes que facin nyic-nyec ni rajoles que ballin. L'àvia i la tieta tenen un gat blanc que es diu Tirant. A vegades, mentre l'àvia fa dibuixos, en Tirant, amb una poteta, li va tocant els llapis de colors i els fa rodolar i caure a terra. Els colors de l'àvia són màgics, com les nines i les joguines que té a les golfes. Quan el cucut del rellotge fa

«cu-cut» dotze vegades i és de nit, les joguines i les nines de les golfes es mouen i enraonen, i els colors de l'àvia també ho fan.

A l'àvia i a la tieta els agrada molt explicar-me històries. La tieta me n'explica unes de molt estranyes. Ella diu que només és mig germana de l'àvia, que va néixer de l'aigua de la Noguera Pallaresa i que els pares de l'àvia se la van afillar. L'àvia Carme diu que no li faci cas, que la tieta Mercè va néixer a casa com tothom naixia abans. L'àvia sempre m'explica contes. El dia que l'àvia va acabar de dibuixar i pintar el conte de la fada Belluguets, em va convidar a sopar a casa seva. Aquella nit van passar moltes coses perquè vaig ser una mica trapella i vaig ajudar la fada a sortir del conte.

Avui em quedo a dormir a ca l'àvia!

L'àvia Carme, sempre que acaba d'il·lustrar un conte, em convida a casa seva a sopar. Després de sopar, ens asseiem a la catifa del cosidor i m'ensenya els dibuixos que ha fet mentre me n'explica el conte. El dia que l'àvia Carme m'havia d'explicar el conte de la fada Belluguets, em va venir a buscar a l'escola i després vam anar a comprar fruita perquè la mare vol que en mengi.

—Abans d'anar cap a casa, anirem a comprar una mica de fruita —va dir l'àvia—. Dónam la mà.

Jo li vaig donar la mà i vam anar, caminant, cap a la botiga de queviures del barri; vam passar per uns carrers molt estrets i plens de gent.

—Quina gentada!

Ja us he dit abans que l'àvia en sap tot un cove, de paraules: de la gent, quan n'hi ha molta, en diu *gentada*. Recordo que, quan vam arribar a casa, vaig escriure aquella paraula en un paperet i... Cap al cove!

A casa, la tieta Mercè estava tancada al recambró vermell amb unes visites. L'àvia em va enviar de pet a la banyera i em va ajudar a ensabonar-me. La banyera de l'àvia m'agrada molt perquè té potes; potser abans corria i feia curses com jo, però ara que ja és vella es veu

que s'estima més estar-se quieta al lavabo i fer només de banyera.

Després de banyar-me, vam anar a la cuina a fer el sopar i vam sentir com les visites se n'anaven. La tieta Mercè va venir i ens va dir que estava molt cansada i que se n'anava al balneari. Això volia dir que se n'anava a ficar-se dins de la banyera amb potes. Abans, va deixar dos bitllets de vint euros dins d'un pot blanc que deia «farina», però allà dins no hi havia farina, hi havia bitllets.

En Tirant va venir corrents i es va enfilair dalt d'una cadira de boga. La boga és una planta que creix ran de l'aigua i les fulles que té serveixen per fer els culs de les cadires. Quan la tieta Mercè va sortir del balneari, semblava un fantasma: duia una bata de rus blanc i s'havia posat un tou de crema a la cara. Ens va dir que ella només menjaria una galeta

i un got de llet perquè no tenia gana. L'àvia i jo, que sí que teníem gana, vam menjar un plat d'arròs amb oli, un pit de pollastre a la planxa i una poma. Després, com que jo encara tenia més gana, em van donar un got de llet amb cacau i galetes.

Després de sopar vam endreçar la cuina i, en acabat, l'àvia va anar a buscar la carpeta amb nanses on desava els dibuixos. Jo vaig posar un parell de coixins damunt la catifa del cosidor, un per a ella i un altre per a mi, i tots dos vam seure a terra. La tieta va anar a seure al balancí amb en Tirant a la falda. Vam fer silenci, i l'àvia va obrir la cremallera de la carpeta, que va fer: raaac-raaaaaaac-raaac-rac. En va treure els originals del conte *Un pinyol farcit de fada* i va començar a explicar-me el relat:

«Hi havia una vegada una fada menuda molt entremaliada. Tenia els ulls clars; els ca-

bells llargs i arrissats de color panotxa i el nas pigallat. Aquesta fada que no parava de moure's i d'anar amunt i avall es deia Belluguets, com els belluguets que omplen els llandars dels boscos.»